

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobkyne **Obec Korejovce**, so sídlom v Korejovciach, Korejovce 35, IČO: 00 330 566, zastúpenej JUDr. Jozefom Bujdošom, advokátom so sídlom v Stropkove, Hlinky 6, proti žalovaným **1/ Slovenskej republiky, LESY Slovenskej republiky, štátny podnik**, so sídlom v Banskej Bystrici, Námestie SNP 8, IČO: 36 038 351, zastúpenej JUDr. Irenou Sopkovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Hlavná 25, **2/ I. K.**, bývajúcemu v B., **3/ H. K.**, bývajúcej v B., obom zastúpeným JUDr. Jánom Škrabom, advokátom so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 200, **o návrhu žalobkyne na obnovu konania**, vedenej na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 3C/46/2010, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 11. decembra 2014 sp. zn. 5Co/162/2014, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaným nepriznáva právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

1. Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 20. marca 2014 č. k. 3C/46/2010-121 zamietol návrh žalobkyne na obnovu konania vo veci vedenej súdom prvej inštancie pod sp. zn. 5C/96/2009 a rozhodol o trovách konania. Zamietnutie návrhu odôvodnil tým, že žalobkyňou tvrdené skutočnosti nie sú relevantným dôvodom obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O. s. p.“ alebo „Občiansky súdny poriadok“). Žalobkyňa mala možnosť ňou označený dôkaz (list vlastníctva č. 249, katastrálne územie Korejovce) použiť už v pôvodnom konaní a tento dôkaz aj použila. Návrh na obnovu konania preto zamietol.

2. O odvolaní žalobkyne a žalovaných (smerujúce proti výroku o trovách konania) rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 11. decembra 2014

sp. zn. 5Co/162/2014 tak, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a zároveň rozhodol o trovách odvolacieho konania. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa mala možnosť použiť ňou označený dôkaz už v pôvodnom konaní a túto možnosť aj využila. Rozhodnutie súdu prvej inštancie preto vo všetkých jeho výrokoch ako vecne správne potvrdil.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktoré odôvodnila tým, že sa jej postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom [§ 241 ods. 2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p.], že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.] a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.]. Namietala, že odvolací súd nesprávne posúdil existenciu dôvodov obnovy konania, ktoré podľa jej názoru sú dané, pretože odvolací súd si nevšimol, že ňou označený dôkaz v pôvodnom konaní nepoužila. Dôkaz si zaobstaral súd prvej inštancie sám aj napriek tomu, že nešlo o konanie, ktoré bolo možné začať aj bez návrhu. Navyše, nemala možnosť sa k tomuto dôkazu vyjadriť a urobila tak až v návrhu na obnovu konania. Žiadala preto rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaní sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadrili.

5. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“ alebo „Civilný sporový poriadok“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 30. júni 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p. (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže dovolanie v tejto veci bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho tu v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku rešpektujúc, že podľa § 470 ods. 2 C. s. p. procesné účinky dovolania podaného pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované aj po 30. júni 2016. Nevyhnutnosť takéhoto posudzovania vyplýva tiež zo základných princípov Civilného sporového poriadku, a to princípu spravodlivej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty,

vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán dovolacieho konania, ktoré začalo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.), a princípu ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C. s. p.).

6. Najvyšší súd ako súd, ktorého funkčná príslušnosť na prejednanie dovolania a rozhodnutie o ňom ostala zachovaná aj po nadobudnutí účinnosti nových kódexov civilného procesného práva (v tejto súv. por. tiež § 10a ods. 1 O. s. p., § 35 C. s. p. aj nedostatok osobitnej úpravy v Civilnom mimosporovom poriadku, teda v zákone č. 161/2015 Z. z.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas k tomu oprávneným subjektom, zastúpeným advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť.

7. Dovoláním bolo možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

8. Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu boli upravené v ustanovení § 239 O. s. p. a § 237 O. s. p.

9. V preskúmvanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu bolo prípustné, ak ním bolo napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu [§ 239 ods. 1 písm. a) O. s. p.] alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska [§ 239 ods. 1 písm. b) O. s. p.]. Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. bolo dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) išlo o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

10. Dovolanie žalobkyne smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky ani jedného z uznesení uvedených v ustanoveniach vymenovaných vyššie. Prípustnosť dovolania žalobkyne preto z ustanovenia § 239 O. s. p. vyvodit' nemožno.

11. V súlade s ustanovením § 242 ods. 1 O. s. p., ktoré ukladalo dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p., neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O. s. p., ale

sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nebolo prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, bolo postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia (išlo tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

12. Žalobkyňa procesné vady konania podľa § 237 ods. 1 písm. a) až e) a g) O. s. p. nenamietala a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Nezistil ani podmienku prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p., na ktorú poukazovala žalobkyňa.

13. Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. sa rozumel postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznával (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, právo na doručenie odvolania, právo na možnosť vyjadriť sa k podanému odvolaniu, a pod.).

14. Dovolací súd po preskúmaní veci uvádza, že žalobkyňa odňatie možnosti konať pred súdom spája s nesprávnym posúdením existencie dôvodov obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p. odvolacím súdom, ako aj súdom prvej inštancie. Z hľadiska obsahového takéto posúdenie je právnym posúdením veci. Nesprávne právne posúdenie veci považoval Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod [§ 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.], ktorý ale možno uplatniť iba vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Nesprávne právne posúdenie veci samo o sebe prípustnosť dovolania nezakladá, lebo nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd v konaní o návrhu na obnovu konania (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Dovolací súd

v tejto súvislosti dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR z 3. augusta 2011 sp. zn. 6 Cdo 80/2011 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 54/2012, podľa ktorého „posúdenie, či v návrhu na obnovu konania uvádzané skutočnosti naplňajú znaky niektorého z dôvodov obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, je v konaní o obnove právnym posúdením vecí. Nesprávne právne posúdenie vecí samo o sebe prípustnosť dovolania nezakladá“.

15. Žalobkyňa neopodstatnene preto namieta, že odvolací súd jej odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p.

16. Žalobkyňa v dovolaní uplatnila aj dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.; k tejto námietke však dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p. by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo ale nie je tento prípad. Z uvedeného plynie, že rovnako ako na dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p. dovolací súd nemôže v tomto konaní prihliadať ani na dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p. (i keby bol prípadne namieste záver o jeho opodstatnenom uplatnení).

17. Záverom najvyšší súd dodáva, že žalobkyňa spochybňuje správnosť postupu a rozhodovanie súdu v (inom) konaní, obnova ktorého bola navrhnutá. Na prípadné nesprávnosti, ku ktorým došlo v (pôvodnom) konaní, dovolací súd (ani súdy nižšej inštancie) nemôže prihliadať v konaní o návrhu na obnovu konania, lebo mu to ustanovenia § 228 a nasl. O. s. p. neumožňujú.

18. So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že v preskúmvanej veci dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je prípustné podľa § 239 O. s. p., a neboli zistené ani podmienky prípustnosti podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Najvyšší súd preto dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c) C. s. p.

19. V dovolacom konaní úspešným žalovaným najvyšší súd právo na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo im žiadne trovy nevznikli.

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. júla 2017

JUDr. Ivan M a c h y n i a k, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Slavka Cibuláková